PLANINSKA ZVEZA SLOVENIJE

Komisija za varstvo gorske narave

Usposabljanje za: VARUH GORSKE NARAVE

Seminarska naloga

OBNOVA POSTOJANKE PD DRAMLJE

13. usposabljanje za VGN

Dramlje, 27. avgust 2015

Mentor: dr. Irena Mrak

Avtor: Andrej Golčman

Planinsko društvo Dramlje

KAZALO

1 UVOD 2

2 O DRUŠTVU 3

3 OKOLJE V KATEREM ŽIVIMO 3

3.1 Območje kraja 3

3.2 Hrib sv. Uršule 5

4 OBLIKOVANJE KRAJINE 6

5 OBNOVA POSTOJANKE 8

5.1 Najem in načrtovanje 8

5.2 Čiščenje in dograditev 8

5.3 Obnova lesenega dela in ometi 9

5.4 Razporeditev prostorov in oprema 10

5.5 Dela v teku 11

6 DOGODKI, KATERE GOSTIMO 11

7 ZANIMIVOSTI V BLIŽNJI OKOLICI 13

8 ZAKLJUČEK 15

9 VIRI 16

1 UVOD

Opisati nekaj, kar bi se močno dotaknilo delovanja našega društva in ga s tem prav tako močno zaznamovalo, ni ravno lahko. Še posebno, če mora to biti posebej povezano z naravovarstveno tematiko.

Že v svoji osnovi planinske organizacije združujejo ljudi, kateri ljubijo naravo. Zato je ena njihovih glavnih dejavnosti seveda pohodništvo, kjer lahko svoja občutja in občudovanja do nje tudi izrazijo z svojim spoštovanjem in aktivnostmi. Prav tako je tudi pri izvajanju planinskih aktivnosti našega društva. Vedno, kadar se odpravimo v večji ali manjši skupini v gore, ni naš namen samo hoditi, ampak občutiti mir, tišino in naravo v popolnosti.

V svoji nalogi pa bi rad opisal drugačen dosežek, na katerega smo v društvu zares ponosni. Ker vsak človek potrebuje streho nad glavo, je bila tudi naša srčna želja, da bi prišli do nje. Svojo sobico v centru kraja smo sicer imeli že prej, toda planinci si vendarle želimo prostor ali stavbo na hribu. Večkrat smo s tiho željo pogledovali proti vrhu, kjer je že dlje časa samevala in žalostno propadala ustrezna stavba. Padla je odločitev, da se pričnemo o njej pogovarjati z lastnikom. Sprva so bili pogovori neuspešni, toda volje ni zmanjkalo. Če bi obupali že ob prvi oviri, verjetno ne bi bilo smiselno nadaljevati.

Skratka, na čudovitem hribčku, ob cerkvi sv. Uršule stoji stavba imenovana »mežnarija«, v kateri sta do pred nekaj leti še bivali dve ženički. Objekt je bil v dokaj klavrnem stanju, streha je sicer bila obnovljena, interesa za kaj več pa s strani lastnika ni bilo.

Z obnovo, katero smo opravili je korist večkratna. Planinci smo pridobili prostore, kateri se sedaj zaradi svoje domačnosti in izredne lokacije koristijo tudi v kulturne namene, v enaki meri pa je korist tudi za lastnika in pa seveda za krajino.

Slika 1: Naše skromno domovanje

2 O DRUŠTVU

Smo dokaj mlado društvo, ali pa tudi ne, kot letnico svoje ustanovitve smo zapisali leto 1980. Z planinarjenjem takrat nismo pričeli vsi na novo, saj smo se pred tem družili v PD Šentjur, tudi sam sem bil tam včlanjen že od davnega leta 1974. Kot osnovnošolske otroke nas je po prelepih planinah takrat vodil naš učitelj, priznani biolog in po duši izjemen naravovarstvenik, g. Ivan Čede. Tudi sedaj, ko je v pokoju, mu ni nikdar težko spremljati mlade nadebudneže, ali pa nas, kateri smo že malo v letih, in razlagati o rastlinstvu ter živalstvu.

Vseskozi, odkar delujemo, nas je v društvo včlanjenih od 150 do 200 članov, kar je za tako majhen kraj kot je naš, približno desetina prebivalstva. Seveda vsi člani niso iz našega kraja, so pa iz bližnje okolice.

Program pohodov se izvaja vse mesece v letu, tako, da lahko vsak najde kaj zase. Kot drugod, tudi pri nas visokogorje čuvamo bolj za poletne mesece, podamo pa se seveda tudi v sosednje države. Vsako leto, drugo soboto v februarju organiziramo pohod po Drameljski planinski poti, katerega dolžina je približno 21 km, udeležilo pa se ga je že tudi preko 1000 pohodnikov.

Naš marljivi član Boštjan Golež je uredil tudi opise vseh planinskih in tematskih poti v občini, kakor tudi vseh cestnih, treking in turnih kolesarskih poti. Opremljene so tako z opisi kot zemljevidi pripravljenimi za tisk ali pa z GPS sledmi. Preko spleta se do njih dostopa na naslovu **potke.si**, izdane pa so tudi lične zloženke.

Odsek VGN aktivno deluje pri vseh aktivnostih društva, kakor tudi pri njegovem vodenju, gotovo pa bo z novo izobraženim članom s tega področja delo še plodnejše.

3 OKOLJE V KATEREM ŽIVIMO

3.1 Območje kraja

Dramlje so kraj z 16 zaselki, pomaknjeni pa smo na sever občine Šentjur. Zaradi svoje ugodne višine in lepimi pobočji obrnjenimi na jug, je področje zelo primerno za vinogradništvo. V nižini pa je pokrajina precej močvirnata, zato so jo že v 12. stoletju za ribogojništvo s pridom izkoriščali kartuzijani bližnje Žičke kartuzije. Na severu mejimo z pobočjem edinega tisočaka v bližini, to je Konjiško goro. Tukaj se z sosednjimi društvi tudi večkrat srečamo.

Spadamo v območje Bioregije - regije naravne pestrosti od Pohorja do Bohorja, katera obsega območje 529 kvadratnih kilometrov in združuje 7 občin. V sklopu tega projekta, katerega nosilec je naša občina Šentjur, je postavljenih tudi 25 informacijskih tabel, katerih ena stran je enotna in predstavlja celotno območje, druga pa nudi turistične podatke konkretno o področju, v katerem je postavljena.

Občina Šentjur

Slika 2: Informacijska tabla v središču kraja

3.2 Hrib sv. Uršule

Zaselek, kjer s svojo postojanko domuje naše društvo se pravzaprav imenuje Vodule, vsi pa ga imenujemo kar Uršula. Ime se seveda navezuje na izrazito lepo vidno cerkev na vrhu hriba, visokega skromnih 461 m. Od tu se vidi 39 okoliških cerkva, tri med njimi so že na Hrvaškem. Cerkev je bila pozidana v 17. stoletju in je v renesančnem slogu. Legenda pripoveduje, da je bila zgrajena iz kamenja, katerega so dobili pri opuščenem gradu Gradišče. Kot izletniška in pohodniška točka je v naši okolici ta zagotovo najbolj priljubljena in največkrat obiskana.

Slika 3: Pogled na hrib

Razgled s tega po višini skromnega hriba pa je tudi nasploh čudovit. Na vzhodu se nam najprej prikaže Boč, na Hrvaškem se vidi Sleme, potem sledi masiv Bohorja, nadaljuje pa se z Posavsko – Zasavskim pogorjem in na zahodu zaključi na Menini. Če pogledamo na severno stran, pa vidimo že prej omenjeno Konjiško Goro. Vsi vidni, pa tudi nevidni vrhovi so označeni na smerni plošči, postavljeni na kamnu, kateri je nekoč služil kot utež stiskalnici, značilni za te vinorodne kraje. Smeri naših poti skupaj z napisanimi časi pa so označene tudi na lepem stebru, pokritem s slamo, kateri stoji pred postojanko.

Slika 4: Smerna plošča ob koči

4 OBLIKOVANJE KRAJINE

Kraj Dramlje je bil do začetka 80. let prejšnjega stoletja dokaj neznan in nezanimiv za obiskovalce, kakor tudi za večjo poselitev. Cestna infrastruktura je bila slaba, prav tako oskrba z vodo. Domačini so se povečini ukvarjali z kmetijstvom, največkrat je k temu spadal tudi vinograd. In ravno cesta je tista, ki je globoko zaznamovala naš prostor. Seveda ne mislim na kakšno vaško cesto, tudi ne cesto, ki nas pripelje v sam kraj, temveč enega večjih projektov državnega pomena takratnega časa.

Leta 1971 je bila sprejeta odločitev, da se prične z gradnjo avtoceste Hoče – Arja vas, takrat imenovane **Slovenika**. V naši pokrajini poteka predvsem po dolini, za premostitev ovir pa sta izdelana dva viadukta in tunel. Kraj je cesta razdelila na dva dela, čeprav so povezave vzorno izvedene. Dela so se pričela leta 1971 na regulaciji vodotokov, kar je bilo zaključeno leta 1973 sama gradnja pa je potekala od leta 1972 do 1976.

Slika 5: Avtocesta zaznamuje krajino

S izgradnjo te ceste pa se je krajina okrog nas močno spremenila, saj je bil to največji poseg v okolje, kakršnega do takrat in tudi kasneje zagotovo ni bilo. Mnenja o tem, ali je prinesla več pozitivnih ali več negativnih vplivov v samo okolje, so seveda različna. Seveda je sedaj prisotno večje onesnaženje s hrupom in izpušnimi plini. Sam menim, da so sodobne prometne povezave v današnjem času nujne, naš kraj pa je s tem postal tudi zanimiv tako za obiskovalce, kot tudi za investitorje, to pa predvsem zaradi možnosti direktne vključitve vožnje po tej cesti. Izveden je bil namreč priključek, katerega se poslužujejo obiskovalci turističnih krajev Podčetrtek in Rogaška Slatina.

Kot sem omenil, kraj je postal zanimiv za investicije. V času gradnje te ceste in kasneje, so ljudje iz okoliških večjih krajev in mesta Celje pričeli z nakupi parcel, na katerih so pričeli z gradnjo predvsem počitniških hiš, nekateri pa tudi stanovanjskih objektov. Do takrat predvsem po hribovitih predelih zapuščena zemlja, zarasla z grmovjem in trnjem, je dobila kulturno obliko. Zasadila se je z vinsko trto, saj je bilo popularno, rekel bi celo nadstandardno imeti svoj vinograd. Žal generacija, katera je s svojim trdim delom obogatila krajino, peša, naslednikom pa je vzdrževanje narejenega v breme. Bojim se, da bo spet prišel čas, ko bomo pogledovali po zapuščenih in neurejenih parcelah.

5 OBNOVA POSTOJANKE

5.1 Najem in načrtovanje

Stavba o kateri bo tekla beseda v tem sestavku je sicer cerkvena, torej last župnije. So pa v tej naši župniji štiri cerkve in pet spremljajočih objektov, kar je vse vzorno obnovljeno. Ta stavba je torej šesti spremljajoči objekt. Ni bilo videti, da bi za njegovo obnovo s strani lastnika obstajal interes, zato smo se leta 1998 pričeli pogovarjati o možnosti preureditve v planinsko postojanko. Sprva je kazalo bolj slabo, vendar se je kasneje z večkratnimi razgovori, ne samo z upraviteljem, torej župnikom, ampak tudi z ljudmi, kateri soupravljajo župnijo, premaknilo na bolje. Po zagotovilu, da se bo objekt uporabljal za koristne namene, je bila leta 2000 podpisana pogodba, katera nam zagotavlja njegovo uporabo za petdeset let. Kot najemnina služi njena obnova in kasneje redno vzdrževanje.

Sledilo je načrtovanje obnove, skupaj z Zavodom za varstvo kulturne dediščine in pa seveda arhitekti, za kar smo uporabili kar domače izobražene gradbince. Zavod je kasneje ves čas seveda spremljal potek del. Financiranje je bilo bolj v skromnih okvirih, največ del smo opravili sami, prav tako so člani in ostali prispevali precej materiala, les seveda v celoti.

5.2 Čiščenje in dograditev

Stavba ni majhna, saj so njene zunanje izmere 16 x 7,5 m, na njeni severni strani pa je bil dograjen še hlev. Dela so se pričela takoj po podpisu najemne pogodbe in usklajevanjih. Najprej je bilo potrebnega ogromno čiščenja, v kar je bila vključena tudi odstranitev hleva. Na tem mestu, nekako v enaki zunanji obliki smo namreč zgradili sanitarije skupaj s pomožnim objektom za shranjevanje orodja in drv. Stavba je tudi v celoti podkletena, razdeljena na tri prečno ločene prostore, katerih srednji se deli še vzdolžno. Nekako enako so razdeljeni prostori tudi v etaži. V mnogih letih se je v vseh teh prostorih nabralo ogromno neuporabnih stvari in nesnage, kar vse je bilo potrebno odpeljati na odlagališče. Prav tako je bilo potrebno odstraniti tudi velike količine zemlje iz zadnjega dela kleti, kakor seveda tudi poglobiti vse kletne prostore, zaradi utrditve za kasnejše betoniranje. Sledila je odstranitev ometov, kolikor jih je pač še bilo. Vse to se je izvajalo vzporedno z gradnjo sanitarij. Delalo se je vsak dan, udeleženi pa so bili mladi in stari, ne samo člani društva, temveč tudi ostali.

Slika 6: Aktivni mladeniči pri delu

5.3 Obnova lesenega dela in ometi

V sami fazi obnove smo najprej pričeli z izdelavo betonske plošče v kletnih prostorih, sledila pa je ojačitev konstrukcije lesenega dela etaže, kjer je bila predvidena kasnejša postavitev kmečke peči za peko kruha in seveda ogrevanje zgornjega dela. Peč je tu že bila postavljena, vendar je bila v zelo slabem stanju. Nekako istočasno smo pričeli tudi z nabavo in v nadaljevanju žaganjem lesa, potrebnega za leseni del stavbe.

Najbolj zahtevno delo je bilo seveda pri obnovi lesenega dela. Od obstoječega sta bila uporabna samo četrtina južne stene in pa zahodna stena, katera predstavlja krajši del objekta. Mojstra za izdelavo tega smo našli v vasi Zlakova nad Zrečami, pisal pa se je Podgrajšek. Iskali smo namreč človeka, kateri zna lesene trame, ali kakorkoli jih imenujemo obdelati ročno, z sekiro imenovano **»cimprača«.** Ves les, kateri je bil obžagan in kasneje vgrajen, je po obžagovanju obdelan s tem orodjem, in to po obeh straneh. Če smo hoteli odstraniti stare stene in vgraditi nove, je bilo potrebno celotno streho stavbe dvigniti in postaviti na začasne podpornike. Ob sprotni križni vezavi tramov na vogalih, so počasi nastajale nove stene.

Slika 7: Nove stene v nastajanju

Zanimivo pa je tudi tesnjenje lesa med seboj. Znano je, da se vsak les, še posebno takšen, ki je izpostavljen zunanjim vplivom, pri različnih vremenskih pogojih razteza ali krči. Da pozimi ne bi vmes zevale prevelike špranje, in bi po nas stanovalcih neusmiljeno bril mrzel veter, se je na vsak položen tram položila tanka plast gozdnega mahu. Po izdelavi sten na določeno višino, je sledil samo še spust ostrešja nanje.

Slika 8: Janko in Martin tesnita z ekološkim materialom

Zaključni ometi znotraj in zunaj so se izdelali z kalcitnim peskom kamnoloma Stahovica. Do sedaj kljub vlagi odlično držijo.

5.4 Razporeditev prostorov in oprema

V kletnem prostoru takoj ob vstopu je kot zanimivost nameščena stara lesena stiskalnica na sleme, prostor pa služi tudi kot točilnica ob priložnostih družabnih srečanj. Na stenah je na enem izmed panojev prikazana foto zgodba obnove. Nadaljuje se garderobni prostor in levo od njega manjša kuhinja. Povsem na koncu je prostor za druženje, tudi v njem pa so panoji z slikami naših pohodov in tur.

V zgornjo etažo se povzpnemo po nekaj stopnicah in stopimo na, kot se pri takšnih stavbah reče, **»gank«,** to je lesen balkon. Ker tukaj vstopamo v sredini stavbe, je najprej veža, nato pa levo in desno, na vsaki strani po ena soba. Sobo na levi smo več ali manj pustili v prvotnem stanju, na enem izmed oken je še vgrajena šipa izdelana v bližnji glažuti. Desna soba pa je

povsem nova, vključno z novo kmečko pečjo. V tej sobi se odvija večina kulturnih dogodkov, seveda pa enkrat letno tudi naš občni zbor.

Omeniti je seveda potrebno tudi črno kuhinjo, katera se je za čas bivanja zadnjih stanovalk še uporabljala. Tudi vanjo vstopimo iz veže. Ostala je v prvotnem stanju, v njej pa je tudi kurišče za kurjenje kmečke peči.

Lestenci za luči so ali glineni ali pa emajlirani, kot so bili nekoč. Prav tako je tudi talna keramika v spodnjih prostorih velik približek nekdanji.

Slika 9: V slabi uri bo kruh pečen

5.5 Dela v teku

Ker je v društvo vključenih tudi veliko šolskih in celo predšolskih otrok, nekateri med njimi se udeležujejo tudi poletnih taborov, smo pričeli razmišljati o možnosti, da kakšno taborjenje mogoče pripravimo tudi doma. Ker je pri prenočevanju potrebno zagotavljati tudi prostore za osebno higieno, smo se lotili urejanja kopalnice in garderobe v zgornjih prostorih. Ustrezen prostor zanje se namreč nahaja nad dograjenimi spodnjimi.

Redno se ukvarjamo z urejanjem okolice, ne samo okoli postojanke, temveč širše. Travo kosimo tudi okoli bližnje cerkve, Zaraščen breg pod njo smo očistili ter zasadili z drevesi. O pobiranju smeti in čiščenju divjih odlagališč po celotnem hribu je škoda besed. V nekaj akcijah smo jih odpeljali po več traktorskih prikolic.

6 DOGODKI, KATERE GOSTIMO

Prostor nudimo vsem, ki organizirajo kulturne in temu podobne prireditve. Seveda smo vedno veseli tudi obiskov planinskih prijateljev. Zato se vsaj enkrat letno srečamo z PD Vojnik, večkrat pa nas obiščejo tudi planinci iz Slovenskih Konjic. Oboji so seveda naši sosedje, zato je normalno, da pridejo peš.

<u>Pod redne prireditve bi naštel:</u>

- Najprej je v februarju naš tradicionalni pohod, katerega zaključek je v postojanki.
- V istem mesecu se nato odvija občni zbor.
- Junija se z prej omenjenimi prijatelji planinci iz Vojnika odpravimo do naše postojanke. Naslednje leto poteka ta pohod v obratni smeri.

- Oktober je mesec, ko goduje zavetnica cerkve ob postojanki, sv. Uršula. Če je vreme lepo je hrib malodane premajhen za vse obiskovalce.
- Normalno je, da pripravimo tudi Martinov pohod, saj med samimi vinogradi se pa le spodobi spomniti na zavetnika vina. Tudi ta se vedno zaključi v postojanki.
- V prazničnem decembru pa se najmlajši podajo iz centra kraja proti vrhu hriba, sproti pa iščejo nagajive škrate. Dogodek se prične v mraku, zato so opremljeni z lučkami, kar daje ob množični udeležbi otrok, staršev in dedkov ter babic, še poseben čar. Na vrhu so skromno obdarjeni ter postreženi s čajem in pecivom.

Občasno pa v goste pridejo tudi drugi:

- Predstavitev ob izidu je imelo že več avtorjev knjig, predvsem z zgodovinsko tematiko.
- Naš rojak, živeč v Ljubljani, strasten zbiratelj citer in vseh listin, v katerih kaj piše o njih, nas je že večkrat obiskal. Seveda pripravi tudi program, zanimivo pa je, da noče igrati popularnih skladb za ta instrument, ampak samo stare marše.
- Historični večer nam je pripravil ljubitelj zgodovine Keltov, likovni in kiparski umetnik. Tudi ta med ostalim zbira zanimiva glasbila, predvsem grajska in nanje tudi igra.

Seveda je gostovanj še več, saj na naše poti tudi med letom zaidejo skupine planincev, upokojencev in ostalih, vsem pa z veseljem odpremo vrata, če le pokažejo interes.

Slika 10: Obisk ob farnem prazniku

7 ZANIMIVOSTI V BLIŽNJI OKOLICI

V tem poglavju bi rad omenil dve rastlini, katerih rastišča so zelo omejena obe pa spadata pod zavarovani vrsti. Prav tako bi kratko opisal dvoje arhitekturnih znamenitosti, eno v domačem kraju, drugo tik ob meji našega kraja.

Velikonočnica (*Pulsatilla grandis*)

Je stepska rastlina, v Sloveniji pa so znana štiri njena rastišča. Največje med njimi je prav v naši bližini, na Ponikvi pri Slomu, obsega pa območje 1,8 hektarja. Zanj skrbi TOD Ponikva, je ograjeno, v času cvetenja pa nadzorovano s čuvaji. V preteklosti ji je grozilo izumrtje, saj je lastnik zemljišče zaradi zaraščenosti požgal.

Rastlina potrebuje sončno, apnenčasto in prodnato lego. Sodi v rod kosmatincev, saj je po steblu poraščena z nežnimi, svilnatimi dlačicami. Cveti zgodaj spomladi, običajno v času velike noči, po čemer je dobila tudi ime.

Žički grobeljnik (*Alyssum montanum subsp. Pluscanesces*)

Za svojo rast si izbere razpoke dolomitnih skal, lahko tudi grušč ali gozdni rob. Njegovo rastišče je v opuščenem kamnolomu v Žičah. Od sorodne podvrste se loči le po dolžini venčnih listov in plodov (luščkov) ter drugih znakov. Cveti od aprila do maja, zraste 10 do 20 cm visoko, spada pa v rod križnic. Rastlino je prvi opisal avstrijski botanik Baumgartner že leta 1907 in to prav po primerkih iz Žič.

Svetelškova domačija

Domačija stoji v vasi Svetelka pri Dramljah, njeno omembo pa zasledimo že v franciscejskem katastru iz leta 1825. Konec 19. stoletja je obsegala preko 70 ha zemljišča in je spadala med premožnejše tistega časa. Od vseh stavbišč sta se do sedaj ohranili dve, hiša in gospodarsko poslopje - **marof**, obe pa je bilo pred obnovo potrebno statično utrditi.

Obnova hiše se je pričela leta 2001 in končala leta 2012, potekala pa je ob stalnem sodelovanju ZVKDS, enota Celje. Pritličje je urejeno v reprezentančni in kulturno - turistični obliki, podstrešje služi kot sodobno urejeno stanovanje. Avtorica konservatorskih del na tem objektu, Alenka Železnik je leta 2012 zanje prejela Steletovo nagrado.

Z obnovo gospodarskega poslopja so lastniki pričeli leta 2006 in še ni popolnoma zaključena. V pritličnem delu bo urejen večnamenski prostor, v nadstropju pa bo umeščenih več manjših apartmajev.

Žička kartuzija

Ta znameniti samostan, umeščen v dolino sv. Janeza, naj bi okrog leta 1160 postavili kartuzijani, pripadniki enega nemških rodov. Ker je dobro skrit, na mirnem kraju, je nudil idealne pogoje za razmišljanje in molitev. Obzidje, ki je obdajalo poslopja, so v času turških vpadov še dodatno utrdili z močnimi obrambnimi stolpi.

Leta 1782 se je meniški red ukinil, s tem pa se je pričelo propadanje stavb. Tega je pospešil tudi požar v bližnjih Konjicah. Kamenje, les in opeko so namreč za obnovo svojih domov uspešno koristili prizadeti.

Danes se z obnovo kartuzije več ali manj uspešno spopada lokalna skupnost, skupaj z ZVKDS. V sklopu kartuzije deluje tudi najstarejša gostilna na Slovenskem, sezidana v gotskem slogu, imenuje pa se **Gastuž**. Ta je vzorno obnovljena, ob njej pa tudi čudovit zeliščni vrt, katerega pridelki so obiskovalcem na voljo v lični turistični trgovinici.

8 ZAKLJUČEK

V določenih ljudeh vedno zorijo ideje za višje cilje, vendar samo to ni dovolj, prisotna mora biti tudi močna želja za udejanjenje teh. Človek, ki je vse to imel, Zdravko Golež, je takrat prevzel vodenje našega društva, navdušil je tudi ostale in stvari so stekle, kot je treba. Prav je, da ga omenim, če že pišem o projektu, katerega idejni vodja, motivator in dober organizator je bil. Ob izvedbi tega projekta smo se udeleženci še bolje spoznali, osnovna dejavnost, pohodništvo, pa ob vsem tem sploh ni bilo prikrajšano.

Imam občutek, da smo z to obnovo, objekt je le na najvišji točki, tik ob cerkvi, navdušili tudi ostale tam živeče, k še boljši ureditvi svojih stavb in zemljišč.

Želimo si, da bi nas v naši etnološko urejeni postojanki obiskalo čim več planinskih prijateljev in da bi gostili še več kulturnih dogodkov. Svoj smisel pa bi verjetno izgubila, če bi jo pričeli uporabljati kot gostinski objekt, pa četudi samo ob koncih tedna. Upamo, da bomo v njej gostovali, oziroma z njo upravljali tudi po poteku prve najemne pogodbe.

Okolje, v katerem prebivamo in se v njem gibljemo, ni naša last. Smo samo začasni prebivalci tega prostora, v katerem je prebivalo že veliko rodov, zato moramo skrbeti, da ga bodo lahko uporabljali tudi naslednji. To najlažje storimo z svojim zgledom, tako v svojem bivanjskem prostoru, kakor tudi pri gibanju v nam tako ljubi naravi.

9 VIRI

1. www.dedi.si
2. www.gremoven.com
3. www.s-kd.si
4. www.todponikva.si